

учительтъ урока си, г-нъ инспекторътъ пожела и той да изпита нѣкой ученикъ.

Извадили малкия Иванча. Иванчо застаналъ прѣдъ инспектора и се приготвилъ да чуе какво ще го пита

— Кажи ми, казалъ инспекторътъ, едно *двузначно* число, но безъ да мислишъ много!

— 26! отговорилъ тутакси Иванчо.

— Добрѣ — казалъ пакъ инспекторътъ, азъ ще го запиша на дѣската, да го видятъ и твоитѣ другари. Но намѣсто 26 той записалъ 62.

— Кажи ми още едно такова число!

— 37! отговорилъ пакъ бързо Иванчо. А инспекторътъ веднага записалъ на дѣската 73.

Всички ученици взели да се подсмиватъ отъ тази случка.

— Кажи друго! казалъ пакъ инспекторътъ!

— 44! отговорилъ Иванчо.

Сега вече инспекторътъ не можалъ да промѣни редоветѣ на числото, затова казалъ:

— Кажи тогава още едно!

— 22! 33! 55! 66! 88! . . . и така изредилъ още нѣколко такива числа па казалъ: — Ха, сега ме сбъркай де!

Инспекторътъ се усмихналъ и го похвалилъ за остроумието.

Най-послѣ инспекторътъ искалъ да прѣгледа и кърпичкитѣ на дѣцата. Всички си извадили отъ джобоветѣ малкитѣ кърпички, но Иванчовата била най-чиста, макаръ краката му да били боси.

